

Arrest

nr. 104 980 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kharoti gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent een soennitische Pashtoun. U ging één jaar naar school. U werkte nadien voor uw burens en hielp hen huizen en muren opbouwen. Ongeveer drie jaar geleden hielp u mee aan de opbouw van een muur om overstromingen tegen te gaan in opdracht van de organisatie “Mili Paiwastoon”. Uw vader en grootvader werkten vijf jaar geleden eveneens ongeveer zes of zeven maanden voor “Mili Paiwastoon” in het district Qarghayi. Zij werden beiden gewaarschuwd door de taliban die eisten dat ze stopten met hun werk. Zij gingen hier niet op in en werden ongeveer vijf jaar geleden vermoord. Vijf jaar later kwamen de taliban opnieuw bij u thuis langs. U was op dat moment op bezoek bij uw oom. De taliban wilden u rekruteren en voorbereiden op een zelfmoordaanslag op een Amerikaanse basis. Ongeveer zeven of acht dagen later kwamen de taliban opnieuw langs. U hoorde honden blaffen waardoor u wist dat er iemand was. U nam uw wapen en ging

naar buiten. U schoot enkele keren en vluchtte nadien naar de burens. De taliban ontsnapten. U bleef ongeveer drie dagen bij uw buurman Tawus tot u Afghanistan kon verlaten. U verliet Afghanistan ongeveer één jaar geleden, tijdens de oogsttijd van het graan. Na een reis van ongeveer vijf maanden kwam u in België aan op 29 juli 2012 waar u een dag later asiel aanvraagde. Uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 21 maart 2012 en in Italië op 23 juli 2012 maar u vroeg er geen asiel aan. Na uw vertrek informeerden taliban nog naar u bij enkele dorpelingen, maar ze kwamen niet meer bij u thuis langs. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw vaders taskara en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen omtrent het werk van uw vader en grootvader bij "Mili Paiwastoon" en uw problemen met de taliban zijn zeer vaag en oppervlakkig gebleken, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Zo verklaarde u dat uw problemen in Afghanistan ongeveer vijf jaar geleden begonnen toen de taliban uw vader en grootvader vermoordden omwille van hun werk voor "Mili Paiwastoon" (CGVS, p. 13, 14). U beweerde dat zowel uw vader als grootvader ongeveer zes of zeven maanden werkten, dit was ongeveer vijf jaar geleden (CGVS, p. 7). U de kans geboden om spontaan alles te vertellen wat u wist over hun werkzaamheden, zei u niets meer te weten dan dat zij arbeiders orders gaven (CGVS, p. 7). U bleef gedurende het ganse gehoor weinig concreet wanneer verder gepeild werd naar de precieze activiteiten van uw vader en grootvader. Meer dan dat zij les gaven in het plaatsen van stenen bleek u niet te weten (CGVS, p. 7). Wat uw vaders dagelijkse bezigheden waren, kon u niet nader toelichten (CGVS, p. 8). Naast plaatsen als Miakhel en Balchabad, kon u geen uitsluitel geven over andere regio's waar zij werkten (CGVS, p. 7). U wist dat uw vader begon als arbeider en zich opwerkte tot 'leerkracht'. Hoe uw vader zich op blijkbaar toch korte tijd opwerkte tot 'leerkracht' kreeg u niet uitgelegd (CGVS, p. 8). Gepeild naar de verschillende bouwprojecten waarbij uw vader betrokken was, naar andere collega's van uw vader, zijn baas of ingenieurs met wie hij samenwerkte, diende u telkens het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 8). Of "Mili Paiwastoon" samenwerkte met andere (bouw)bedrijven om de projecten af te werken wist u evenmin (CGVS, p. 9). U wist evenmin of "Mili Paiwastoon" een Afgaanse of een internationale organisatie was (CGVS, p. 6). U probeerde uw gebrek aan kennis telkens goed te praten door te stellen dat u nog jong was en dat het uw vader was die in deze organisatie werkte (CGVS, p. 9). Echter, u beweerde tijdens het gehoor plots ook gewerkt te hebben voor "Mili Paiwastoon" waardoor van u toch een betere kennis verwacht mag worden (CGVS, p. 6). Dat u ook niet meer informatie via uw moeder verkregen hebt is merkwaardig. U hebt bovendien nog contact met uw moeder na uw aankomst in België waardoor van u verwacht mag worden dat u toch meer informatie bezit over de activiteiten van uw vader in Afghanistan (CGVS, p. 4). U kon op geen enkele andere manier aantonen dat uw vader werkelijk deze werkzaamheden uitoefende in Afghanistan, waardoor hij en uw grootvader vermoord zouden zijn door de taliban. In uw verklaringen werden nog andere bevreemdende vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op negatieve wijze beïnvloeden. Zo stelde u dat uw vader en grootvader twee tot drie keer bedreigd werden door de taliban, maar ze namen deze dreiging blijkbaar niet ernstig (CGVS, p. 14). Het is erg vreemd dat zij deze dreigingen nooit ernstig namen, gezien de reputatie van de taliban. U wist niet waarom zij toch bleven verder werken (CGVS, p. 14). Gevraagd welke taliban verantwoordelijk waren voor hun problemen, bleek u dat niet weten. U wist zelfs niet of zij uit uw eigen district afkomstig waren (CGVS, p. 14). Volgens u zijn er veel mensen in omliggende dorpen met gelijkaardige problemen met de taliban, maar u kon geen van hen bij naam noemen. U had er blijkbaar enkel over gehoord (CGVS, p. 14, 15). Zo zijn behalve uw verklaringen over de werkzaamheden en problemen van uw vader en grootvader, ook uw verklaringen over uw eigen problemen weinig geloofwaardig. Vijf jaar na de moord op uw vader en grootvader kwamen de taliban opnieuw bij u thuis langs. U kon nergens toelichten waarom de taliban net in u geïnteresseerd waren. U had geen idee waarom ze u uitkozen om een zelfmoordaanslag te plegen, of waarom zij zoveel jaren na de dood van uw vader hadden gewacht om u alsnog te rekruteren (CGVS, p. 15). Vooreerst dient te worden vermeld dat uw verklaringen over de manier waarop u zou gerekruteerd zijn door de taliban, niet overeenkomen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Uit die informatie blijkt dat de individuele gedwongen rekrutering, waarbij u vanuit uw huis zou ontvoerd zijn door de taliban, de uitzondering is. U blijft echter volhouden dat jongeren onder dwang worden meegenomen als ze niet onmiddellijk ingaan op de vraag van de taliban (CGVS p. 15). Ook over de taliban die u viseerden bleef u erg oppervlakkig. Gevraagd welke taliban er bij u thuis langskwamen om u mee te nemen, stelde u geen van hen te kennen. Volgens u had maulawi Ghafoor hen gestuurd (CGVS, p. 15, 16). Ook bij een tweede bezoek stelde u geen van de taliban te hebben gezien, maar u was er zeker van dat het opnieuw de taliban waren die langskwamen (CGVS, p. 17). Opnieuw kon u niet verduidelijken welke

taliban er bij u langskwamen om u mee te nemen (CGVS, p. 17). Over het verdere verloop van dit tweede bezoek legde u vreemd genoeg geen coherente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview dat u bij het horen van lawaai uw geweer nam en in hun richting schoot. U bleek niet te weten of u iemand geraakt had en u besloot naar de burens te vluchten (zie CGVS Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u op het CGVS opnieuw gevraagd werd uw problemen toe te lichten stelde u aanvankelijk dat u honden hoorde blaffen waardoor u wist dat de taliban opnieuw waren gekomen. U stelde te zijn ontsnapt naar de burens en vervolgens hoorde u zelf geweerschoten weerklinken (CGVS, p. 13). Wat later in het gehoor stelde u dan weer zelf in de lucht te hebben geschoten alvorens u naar de burens vluchtte en dat de taliban helemaal niet terugvochten (CGVS, p. 17). Dat deze vijf tot zeven talibanleden trouwens niet zouden toegeslagen hebben nadat ze door u werden beschoten is merkwaardig (CGVS, p. 17). Dergelijke verschillende verklaringen over een essentieel element in uw asielaanvraag doen vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over uw vluchtmotieven. Verder dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over het lot van de andere jongens uit uw regio erg vaag en algemeen zijn gebleken. U beweert dat dergelijke (gedwongen) rekrutering schering en inslag was in de dorpen van uw district. U verklaarde dat verschillende jongens van uw regio verdwenen door toedoen van de taliban. U zei voorts niet te weten naar welke plaatsen de taliban hen brengt (CGVS, p.15). U kon vervolgens geen van deze jongens die verdwenen, die een training volgden of een zelfmoordaanslag pleegden bij naam noemen (CGVS, p. 15, 16). U verwees naar videobeelden die u hierover had gezien, maar u kende blijkbaar geen van hen persoonlijk (CGVS, p. 16). Uw regio, geconfronteerd met dergelijke rekrutering en verlies aan mensenlevens, moet toch meer hebben geweten over de plaatsen waar deze jongens werden ingezet en over de omstandigheden waarin sommigen van hen om het leven kwamen. Verder zei u dat maulawi Ghafoor en maulawi Nasrat verantwoordelijk waren voor de rekrutering in uw regio. U wist verder niet of de taliban, actief in uw regio, ook contacten onderhouden met de mullah van uw dorp, of met welke andere taliban zij zoal samenwerken (CGVS, p. 12, 15). Wanneer u vervolgens gevraagd werd toe te lichten wat de taliban allemaal deden in uw regio stelde u daar nooit getuige van geweest te zijn (CGVS, p. 15). Nochtans werden zowel uw vader, grootvader als uzelf bedreigd door de taliban waardoor van u toch enige concrete kennis verwacht mag worden over de activiteiten van de taliban in uw regio. Dergelijke vage antwoorden bevestigen dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zouden kunnen maken. Zo legde u uw taskara en uw vaders taskara voor ter staving van jullie identiteit, hetgeen niets toevoegt aan uw asielaanvraag. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd dat Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Bovendien kan u de subsidiaire bescherming status niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich in de stad Kabul kan vestigen teneinde de onveilige situatie in uw thuisregio in Laghman te vermijden. U bent een volwassen jongeman die als arbeider in de bouwsector werkte om in zijn levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 6). U zou ook in Kabul een gelijkaardige job kunnen vinden. U was tevens in staat om een smokkelaar te betalen om u vanuit Kabul per vliegtuig naar Iran te brengen en om u vervolgens naar België te helpen vluchten waardoor u blijkbaar over voldoende financiële middelen beschikte (CGVS, p. 9, 10). U blijkt naast Pashtou, ook Dari te spreken (CGVS, p.3). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Kabul als mogelijke verblijfplaats moet worden overwogen en u zich redelijkerwijs in deze stad kan vestigen teneinde de situatie in uw thuisregio te vermijden. Bijgevolg dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul bekeken te worden. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds

verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berymbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en wijst op zijn jonge leeftijd. Hij stelt ook dat hij zich niet in Kaboel kan vestigen omdat de taliban hem daar zeker ook zouden gaan zoeken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker tijdens het gehoor weinig concreet was toen gepeild werd naar de precieze activiteiten van zijn vader en grootvader voor Mili Paiwastoon. Verzoeker wist ook erg weinig over Mili Paiwastoon, terwijl hij tijdens het gehoor beweerde dat hij ook voor dit bedrijf heeft gewerkt, zodat toch een betere kennis verwacht mag worden.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het erg vreemd is dat zijn vader en grootvader de bedreigingen van de taliban niet ernstig namen, gezien de reputatie van de taliban. Verzoeker wist ook niet welke taliban verantwoordelijk waren voor hun problemen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat verzoeker geen idee had waarom ze hem uitkozen om een zelfmoordaanslag te plegen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tweede bezoek van de taliban aan zijn huis. Het is ook niet aannemelijk dat deze vijf tot zeven talibanleden niet zouden toegeslagen hebben nadat verzoeker hen had beschoten.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard dat hij in 1994 is geboren (vragenlijst CGVS, 1). Verzoeker is op dit ogenblik dus meerderjarig en moet bijgevolg als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd.

De Raad sluit zich verder aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in de stad Kaboel geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet.

Op basis van de informatie die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER